

som ere ugifte og ikke Familieforsøgere. Vi træffe jo her hele Lieutenantklassen og mange Andre, f. Ex. Fuldmægtige, der ikke ere gifte eller ikke have stor Familie. Det maa vi aldeles se bort fra. Vi maa ikke komme ind paa det, at spørge om den enkelte Mand's Stilling, men vi maa spørge om Lønningen selv, og saa tror jeg ikke, at der kan indvendes det Alleringeste imod Regjeringens Optræden, hvad dette Punkt angaar. Jeg tror, det er meget uheldigt for Landstinget, hvis det forsøger at sige: Vi vilde have handlet anderledes, hvis Regjeringens Optræden havde været en anden, og det er paa det Punkt, jeg tror, at Ministeriets Forsvar er allervægtigt. Vil man dadle Ministeriet med Hensyn til Finantsloven, maa man holde sig til de Punkter paa Finantsloven, hvor ikke dets Stilling var forvirret og dets Handfrihed tilintetgjort ved Forskæftelsen af et af den indbragt Lovforslag.

André: Jeg skal ikke forsøge paa at sige Noget til Forsvar for Regjeringen i denne Sag; den høitærede Finantsminister vil i den Henseende substændig vide, hvad der fra den fortjener at ansøres. Men jeg kan ikke undlade, da et æret Medlem, der sidder foran mig (Strup), har fremfat sine Indvendinger, gjentagende at maatte bede erindret, at det er exceptionelle Forhold, hvorunder Sagen er fremkommen, og at det var en aldeles exceptionel Stilling, som var fremkommen aed Folkethingets Forskæftelse af det af Regjeringen indbragte Lovforslag. Og dertil skal jeg her sige, at uden paa nogenomhelst Maade at ville gaa ind paa den Diskussion, hvortil den høitærede Finantsminister hentydede, om hvilket af de af ham angivne Alternativer der kunde være det rette, maa jeg sige, at det ene Alternativ vilde ganske bestemt have været urigtigt. Det høitærede Ministerium kunde netop i Konsekvens af hele den Stilling, det tidligere havde indtaget, ikke være i Stand til at benytte denne Leilighed til at forlade Regjeringen. Det kunde ikke gaa sin Vej, der blev altsaa kun det andet Alternativ tilbage: at opløse Folkethinget; men herpaa skal jeg slet ikke indlade mig. Det er ikke Lyst til at betragte Regjeringens Ansvar, som har bevæget mig til at tage Ordet, men jeg føler et Tryk ved at tænke paa det Ansvar, som jeg selv som en ringe Del af Landstinget — ligesom selve Landstinget — staar i Begreb med at paatage mig. Jeg kan ikke samstemme med det ærede Medlem, som før talte, i, at Landstinget skulde tage Hensyn til en vis Probabilitet, med Hensyn til den Nytte, der kunde komme ud af en eller anden Afstemning. Jeg tror, at den eneste rette og sunde Maade at opfatte vor Stilling paa, er den, at vi maa vide, at, naar vi stemme for en Lov, maa vi være enige i Lovens Indhold, og vi kunne ikke, naar der forelægges os et Lovforslag, der forekommer os i høieste Grad mangelfuldt,

der indeholder aabenbare Ubilligheder eller Uretfærdigheder, troste os med at sige: „Da dog ikke Andet kan opnaas, ville vi stemme for det;“ thi gjøre vi det, saa have vi selv været med til at sanktionere en Ubillighed og Uretfærdighed. Det forekommer mig at være soleklart, at dette Lovforslag maa siges af flere Grunde at kunne karakteriseres paa denne Maade. Men jeg vil kun holde mig til den Klasse af Embeds- og Bestillingsmænd, som Loven gaar ud paa at give Tillæg, og jeg vil da sige, at selv der er der den største Uretfærdighed tilstede. Vi have i de foregaaende Sessjoner flere Gange været nøbte til at bevilge Tillæg til dem, snart ved Regjeringens Initiativ og snart uden dette; thi ogsaa her er det Belynderlige fremkommet, at saadanne Rettelser ere tagne ud af Regjeringens Haand og komme ind paa andre Maader. Vi have som sagt været nøbde til at forøge Enkeltes Løn, som man dog fandt var altfor knap, altfor utilstrækkelig. Nu gaar man hen og giver et nyt Tillæg. Ervad var da rimeligere og naturligere end at følge det Princip, som den ærede Finantsminister i det af ham forelagte Lovudkast havde angivet, og sige, at dette nye Tillæg skal naturligvis være fælles for Alle med Hensyn til de Gager, de havde, spænd denne Dyrtd fremkom, men havde vi allerede forrige Gang hjulpet dem, maatte denne Hjælp komme til Likvidation i det nuværende Tillæg. Det er ikke slet ved det foreliggende Forslag, thi der er til dem, der bleve hjulpede forrige Gang, blevet givet et nyt Tillæg af affurat den samme Størelse som det, de alt en Gang have faaet. Men det er ikke det Æneste, der er i Veien. Det endnu mere Uberettigede bestaar deri, at man har sat en vilkaarlig Grændse ved 1,200 Rd. Den, der har 1,201 Rd., skal ikke have en Skilling. Det er et Hevis paa den overmaade belynderlige og ubehjælpomme Maade, hvorpaa man fabrikerer saadanne Lovforslag, at den, der har 1,200 Rd., skal have 1,250 Rd., og den, der har 1,170 Rd., skal ogsaa have 1,250 Rd.; men den, der har 1,201 Rd., skal ikke have en eneste Skilling. Det kan dog fornuftigvis ikke være Meningen, men saaledes vil imidlertid Virkningen være af den vilkaarlige Grændse. Der kan Ingen af os være blind for, at just paa dette Sted kan Trangen i mangfoldige Tilfælde være den allerføleligste; just der, hvor Familieforsøgeren sidder med sin Familie, just der er der en virkelig og stærk Trang tilstede, og der skulde man saa se bort fra den! Jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vil være med til nogenfinde at stemme for en Lov, der giver Her men ikke Poul, hvad der billigt og retfærdigt tilkommer ham; denne partiske Retfærdighed, som jeg vil kalde den, vil jeg ikke være med til at udøve. Jeg vil i den Henseende ikke kunne komme videre, end at, desford det skulde vise sig, at ethvert Forsøg paa at erhverve Tillæg for dem,